

अनृतौ अकाले पिशिरादौ ॥ १३ ॥ १४ ॥ शकटादयो व्यूहविशेषाः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ इति आश्रमवा० नै० भारतभा० सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥
 लृष्टपुष्टबलोगच्छेद्राजा वृद्धुदये रतः ॥ अरुशश्चाप्यथोयायाद नृतावपि पांडव ॥ १३ ॥ तूणाश्मानं वाजिरथप्रवाहां ध्वजद्रुमैः संवृतकूलरोधसं ॥ पदातिनागै
 र्बहुकर्दमानदीं सपत्ननाशेनृपतिः प्रयोजयेत् ॥ १४ ॥ अथोपपत्त्या शकटं पद्मवज्रं च भारत ॥ उशनावेदयच्छास्त्रं तत्रैतद्विहितं विभो ॥ १५ ॥ चारयित्वा परव
 लं कृत्वा स्वबलदर्शनं ॥ स्वभूमौ योजयेद्युद्धं परभूमौ तथैव च ॥ १६ ॥ बलं प्रसादयेद्राजानि क्षिपेद्दलिनो नरान् ॥ ज्ञात्वा स्वविषयं तत्र सामादिभिरुपक्रमेत् ॥
 ॥ १७ ॥ सर्वथैव महाराज शरीरं धारयेदिह ॥ प्रेत्य चेह च कर्तव्यमात्मनिः श्रेयसंपरं ॥ १८ ॥ एवमेतन्महाराज राजा सम्यक् समाचरन् ॥ प्रेत्य स्वर्गमवाप्नोति प्रजा
 धर्मेण पालयन् ॥ १९ ॥ एवं त्वया कुरुश्रेष्ठ वर्तितव्यं प्रजाहितं ॥ उभयोर्लोकयोस्तात प्राप्तये नित्यमेव हि ॥ २० ॥ भीष्मेण सर्वमुक्तो सिरुष्णेन विदुरेण च ॥ मया
 प्यवश्यं वक्तव्यं प्रीत्या तेनृपसत्तम ॥ २१ ॥ एतत्सर्वं यथान्यायं कुर्वीथा भूरिदक्षिण ॥ प्रियस्तथा प्रजानां त्वं स्वर्गं सुखमवाप्स्यसि ॥ २२ ॥ अश्वमेधसहस्रेण यो
 यजेत्पृथिवीपतिः ॥ पालयेद्वापि धर्मेण प्रजास्तुल्यं फलं लभेत् ॥ २३ ॥ इति श्रीमहाभारते आश्रमवासि० आश्रम० धृतराष्ट्रोपसंवादे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥
 युधिष्ठिर उवाच ॥ एवमेतत्करिष्यामि यथा त्वपृथिवीपते ॥ भूयश्चैवानुशास्यो हं भवता पार्थिवर्षभ ॥ १ ॥ भीष्मे स्वर्गमनुप्राप्ते गते च मधुसूदने ॥ विदुरे सं
 जये चैव कोन्यो मां वक्तुमर्हति ॥ २ ॥ यत्तु मामनुशास्तीह भवानद्यहिते स्थितः ॥ कर्ता स्मितमहीपालनिर्वृतो भवपार्थिव ॥ ३ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ एवमुक्तः
 सराजर्षिर्धर्मराजेन धीमता ॥ कौंतेयं समनुज्ञातुमियेष भरतर्षभ ॥ ४ ॥ पुत्रसंशाम्यतां तावन्ममापि बलवान्श्रमः ॥ इत्युक्त्वा प्राविशद्राजा गांधार्या भवनं तदा
 ॥ ५ ॥ तमासनगतं देवी गांधारी धर्मचारिणी ॥ उवाच काले कालज्ञा प्रजापति समंपति ॥ ६ ॥ अनुज्ञातः स्वयं तेन व्यासेन त्वं महर्षिणा ॥ युधिष्ठिरस्यानुमते कदा
 रण्यं गमिष्यसि ॥ ७ ॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ गांधार्यहमनुज्ञातः स्वयं पित्रामहात्मना ॥ युधिष्ठिरस्यानुमते गंतास्मि न चिराद्वनं ॥ ८ ॥ अहं हि तावत्सर्वेषां तेषां दु
 र्युतदेविनां ॥ पुत्राणां दातुमिच्छामि प्रेतभावानुगंवसु ॥ ९ ॥ सर्वप्रकृतिसान्निध्यं कारयित्वा स्ववेश्मनि ॥ वैशंपायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा धर्मराजा यत्रेण
 मासवै तदा ॥ १० ॥ स च तद्वचनात्सर्वसमानिन्ये महीपतिः ॥ ततः प्रतीतमनसो ब्राह्मणाः कुरुजांगलाः ॥ ११ ॥